

Blijf elkaar 'zien'

Het is een bijzondere tijd, dat is niet de eerste keer dat het wordt gezegd. Voor mij persoonlijk ook, er zijn veel dingen veranderd. Qua werk, maar zeker ook privé. Ik ben thuis met mijn gezin. We zijn veel meer samen dan anders. We zien elkaar werken, we zien elkaar leren; we zien elkaar. En dat voelt goed. Omdat we al enige tijd hoesten en we daardoor de deur in z'n geheel niet uit mogen, merk ik ook dat we door anderen worden gezien. De burens halen boodschappen, een vriendin haalt lekkers op de markt. Ontzettend waardevol!

Maar, denk ik dan meteen: er zullen ook mensen zijn die, doordat ze zich verplicht terug moeten trekken in huis, extra de pijn van de eenzaamheid voelen. Die door anderen nu alleen maar meer vergeten worden. Die juist niet worden gezien.

Door mijn werk als psycholoog kom ik in aanraking met gezinnen waar warmte, betrokkenheid en veiligheid niet vanzelfsprekend zijn. Hoe gaat het daar nu? Komen ze dichterbij elkaar? Of drijven ze alleen maar verder van elkaar af? Juist omdat ze elkaar zien, maar niet zien wat ze zouden willen zien?

Of mensen zonder huis. Die op straat leven. Ze zien de straten leeg worden, de mensen die hen anders toeknikten, lopen niet meer langs. Ze zullen zich nog eenzamer voelen. Ze worden nog minder gezien.

Dat de situatie door het coronavirus nu maakt dat ik me alleen maar meer verbonden voel met de mensen van wie ik houd en ik me daardoor meer naar binnen richt, heeft dus zeker ook een keerzijde realiseer ik me. Natuurlijk moet ik dankbaar zijn voor de warmte van mijn gezin, maar laat ik niet vergeten dat die warmte bij veel anderen ontbreekt en juist door de coronacrisis zo pijnlijk duidelijk wordt. Mensen die eenzaam zijn. Laat ik hen niet vergeten. Laat ik ze blijven 'zien'.

Heleen